

Keikkalääkäreistä ja lääkäriprofessiosta

Kiitämme FT Heini Hakasaloa lääkäriprofessiota koskevasta perinpohjaisesta katsauksesta (Duodecim 13/2010). Alkuun on myönnettävä, että kuulumme mainittuun ryhmään, joka osoittaa solidaarisuuden puutteensa asettaessaan itselleen kunnianhimoisen tavoitteen ”saada julkisesta sektorista irti mahdollisimman suuri taloudellinen hyöty ilman pitkäaikaisia sitoumuksia”. Keskeisenä päämääränämme ja primus motorinamme on myös ”olla omaksumatta yksikön työtapoja”. Mitä taas tulee palkkapyyntöihimme, mitoitamme ne tietysti ylittämään sen työpisteen vakinaisten lääkärien palkkapyynnön.

Palatkaamme kuitenkin asialliselle keskustelulinjalle alun ehkä hiukan kärjekkään argumentoinnin jälkeen. Hakasalon katsauksen asenteellinen sävy kummastutti allekirjoittaneita kovin. Varsinkin kirjoituksesta huokuva sävy nuorten lääkäreiden halusta pidättäytyä pätkittäisissä työsuhteissa omasta halustaan. Mitään tekemistä ei liene europolveluustuksella, joka kyllä meidän näkemyksemme mukaan vie mahdollisuuden alku-uran pitempiä aikaisien sitoumusten tekemiseltä. Puhumattakaan erikoistumiseen liittyvistä keskussairaala- ja yliopistosairaalapalveluista eli nk. ”fifty-sixty”-säännöstä.

Mitä taas työyhteisön toimintatapoihin tutustumiseen tulee, niin tältä osin voimme ainoastaan todeta työnantajan antaman perehdytyksen tärkeyden. Meidän on vaikea löytää omista työpaikoistamme moitteen sijaa tämän asian suhteen; mielestämme perehdytys on aina toiminut asiallisesti. Mutta tässäkin toi-

minee Newtonin vetovoimalaki: ”Jos kohtelet jotakuta kuin vierasta sikaa, niin älä parkkeeraa autoa tämän henkilön viereen.”

Argumenttiin verojen maksusta toteaisimme: tehtäisiinkö seuraavaksi tutkimus siitä, kuinka moni Helsingissä työskentelevä maksaa veronsa Helsinkiin. Turussakin on veronmaksajakatoa ollut havaittavissa. Ehkä osoitamme solidaarisuuden puutteen sillä, ettei meidän mielestämme työ- ja verotuskunnan tarvitse samoja olla. Sivuhuomautuksena sanottakoon, että yllättävän ruuhkaiselta näyttää liikenne moottoriteillä työpäivän päätteeksi. Lienevät varmaan kaikki lääkäreitä.

Jonkin verran myös samaan päivystyspisteeseen sitoutuneena voisimme todeta, että kyllä sielläkin tulee pitkäaikainen potilas-lääkäri-suhde päivystyksen vakioasiakkaisiin. Tämä taasen vie meidät omaan mielikuvaamme lääkärin professiosta yhteiskunnan palveluksessa ja oikeammin siihen muutokseen, missä elämme. Kunnanlääkäreitä ei enää ole. Eikä meidän mielestämme lääkärin tulekaan olla kunnan palveluksessa vaan sen yksittäisen ihmisen palveluksessa, joka on tullut hakemaan apua lääkärin vastaanotolta. ■

JUHANI METSOLA, LL, tutkija, ”keikkapäivystäjä”
Lastentautien tutkimuslaboratorio, Kliinisen lääketieteen laitos
Oulun yliopisto

HANNA METSOLA, LL, erikoistuva lääkäri
Muhoksen kunta

VILLE KARJALAINEN, LL, erikoistuva lääkäri
Silmätautien klinikka
OYS/PPSHP